

ΚΛΕΙΩ

Τόμος Γ'.
ΑΡΙΘΜ. 4 (52).

Συνδρομή, άρχομένη από 1. Ιανουαρίου και 1. Ιουλίου έκαστου έτους, έξάμηνος μόνον
και πρόπληρωτέα: Πενταζού φράγκ. χρ. 10 ή μόνη. 8.

ΕΤΟΣ Γ'.
τῆ 15/27. Φεβρουαρίου 1887.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΡΥΘΗΜΑΤΟΣ.

Καίτοι ο άνθρωπος δέν διστάζει νά έξυμνή τόν έαυτόν τυ ως τό τελειότερον τών έπί γῆς πλασμάτων, όφείλει έν τούτοις νά όμολογήσῃ ότι πολλών ζώων ύπολείπεται κατ' όκ όλίγας σωματικές άρετάς, κατá τήν άλκήν και τήν έγκαρτέρησιν, τήν εύκαμψίαν και τήν όξύτητα τών αισθήσεων. Έπίσης δέ και ως πρός τόν έξωτερικόν του σώματος κόσμον πολλά και λαμπροστόλιστα γένη του ζωϊκού βασιλείου ύπερτεροϋσιν αύτου. Άλλ' ένφ πολλάκις εύχεται νά έχῃ τήν ισχύν του λέοντος, τῆς έλάφου τήν ταχύτητα, τás πτέρυγας του άετου, τό όμμα του λυγκός, ούδέποτε σχεδόν, ούτε εις τόν πεζόν λόγον ούτε εις ποιήματα, έξεδηλώθη ύπό του ανθρώπου ό πόθος του ν' άποκτήσῃ και αύτός τόν μεγαλοπρεπή τών χρωμάτων στολισμόν, όστις περίκοσμεί τόσα άλλα ζώα. Άνεύ φόβου παρατηροϋμεν τήν κυανόχρουν ρίνα του μανδρίλλου, και έάν ποιητής τις εύχεται ένίοτε νά ἦνε πτηνόν ή χρυσαλλίς, κάμνει τουτο βεβαίως ούχι χάριν τῆς ποικίλης και πολυχρώμου τών πτερωτών τουτο πλασμάτων περιβολῆς.

Πόθεν λοιπόν προέρχεται τό νά δεικνύσιν οι πεπολιτισμένοι άνθρωποι, έν φ άλλως ούδέποτε παύουν έκφράζοντες πάντα έφικτόν και άνέφικτόν πόθον, τόσην αúτάρκειαν ως πρός τό άφανές χρώμα του δέρματός των;

Άνεύ άμφιβολίας συναισθάνονται τό όφελος, τό όποϊον έν διαφόροις περιστάσει τούς παρέχει του χρωματισμού τουτου ή άλλαγή, ήτις ούδέποτε θά παρατηρείτο, έν τό δέρμα ειχε άμιγές τι και καθαρόν χρώμα, ως τουτο συμβαίνει εις τás χρωματισμένας φυλάς τών ανθρώπων. Όσον τελειότερος ό πολιτισμός και όσον περιπλοκώτερος καθίσταται ό βίος, όν διάγομεν, άλλο τόσον έχομεν άνάγκην του κατόπτρου τῆς ψυχῆς, του προδίδοντος πán ό,τι τό στόμα φοβείται νά έκφράσῃ και έξελέγοντος όλους τούς λόγους και τás διαθέσεις μας. Το έρύθημα τῆς άθωότητος έξ ίσου δέ και τό τῆς ένοχῆς έμπνέει έμπιστοσύνην, άπαισιον δέ είνε μόνον τό ύποκειμενον έκείνο, τό όποϊον άπέμαθε νά έρυθριά.

Έν τῷ περι τῆς έκφράσεως τών ψυχικῶν συγκινήσεων συγγράμματι αύτου ό περιώνυμος φυσιοδίφης Δαρβίνος άπέρωσεν εις τό έρύθημα (blushing) ιδιαιτερον κεφάλαιον, έν φ μετά πολλῆς έπιμελείας συνήθροισεν όλα έκείνα τά τεκμήρια, όσα συντελοϋσιν εις άπόδειξιν του ότι αί διάφοροι ψυχικά παθήσεις και εις αύτους τούς χρωματιστούς και άγρίους ανθρώπους προκαλοϋσι συμφορησιν του αίματος εις τás παρειάς, άπαράλλακτα ως και παρ' ήμίν τοίς λευκοίς. Μετ' άξιοθαυμά-

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΒΟΥΛΑΝΖΕ.

Ο ΑΓΓΛΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ. ΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΦΥΛΛΑ.

Καὶ ἐν ἀρχῇ ἀκόμη τοῦ παρόντος αἰῶνος αἱ ἐφημερίδες ἐθεωροῦντο ἐν Ἀγγλίᾳ ὡς περιττὸν καὶ δαπανηρὸν ἀντικείμενον πολυτελείας. Αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ δημοσίου ταμείου κατεπίεζον εἰς ἐξέλιξιν τὸν χαρτοποιὸν καὶ τοὺς ἰδιοκτητὰς τῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων· αἱ δαπάναι χάριν τοῦ χαρτοσήμου ἦσαν βαρεῖαι καὶ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη λίαν ὑπέρογκα. Ὑπὸ ταύτας δὲ τὰς περιστάσεις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαδοθῶσι πολὺ αἱ ὀλίγαι ὑπάρχουσαι ἐφημερίδες. Ἡ ἐλάττωσις τῆς ἀξίας τοῦ χαρτοσήμου (τῷ 1833) καὶ ἡ εἰσαγωγή τοῦ ἐφθηνοῦ τέλους ὑπὸ τοῦ Χιλ (τῷ 1840) ἔδωκαν ἀφορμὴν πρὸς σπουδαίαν βελτίωσιν τῆς καταστάσεώς ταύτης, ἐν τούτοις ὅμως μέχρι τοῦ 1846 καὶ ὅλον τὸ κράτος δὲν ὑπῆρχον πλεονεκτήματα τῶν 14 ἡμερησίων φύλλων (12 ἐν Λονδίῳ καὶ 2 ἐν Δουβλίῳ). Ἡ ὀλιτοπλοῦς ἀρσις τοῦ χαρτοσήμου (τῷ 1856) ἀμεσον συνέπειαν εἶχε τὸ ν' ἀναφανῶσιν ἐν βραχεῖ εἰς ἑλασ τὰς γωνίας νέαι ἐφημερίδες, διπλασιασθῆσαι ἐντὸς πενταετίας. Καὶ τὸ ἔτος 1870 ὑπῆρξε σπουδαῖον διὰ τὸν ἀγγλικὸν τύπον, διότι ἐπέφερε καὶ ἄλλην ἐλάττωσιν τοῦ ταχυδρομικοῦ τέλους, οὕτως ὥστε ἐν ᾧ τὸ πρότερον 120 γραμμ. ἐτιμῶντο ἀντὶ ἡμισείας πέννας, ἠδύνατο τώρα νὰ σταλῶσι διὰ τοῦ ταχυδρομείου 180 γραμμ. ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ τιμήματος. Γενικῶς πιστεύεται, ὅτι τὸ πρόσθετον τοῦτο βᾶρος τῶν 60 γραμμ. προσετέθη χάριν μόνον τοῦ „Χρόνου“ τῆς μεγαλειτέρας ἐφημερίδος τοῦ κόσμου, τὸ ἀληθὲς δὲ εἶνε ὅτι τὸ παγκόσμιον τοῦτο φύλλον μεγάλως ὠφελήθη ἐκ τῆς ὑποτιμήσεως ταύτης τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν. Τὴν σήμερον πᾶσα ἀγγλικὴ ἐφημερίς ἀνευ διακρίσεως βάρους ἀπαιτεῖται στελλομένη διὰ τοῦ ταχυδρομείου, νὰ πληρώσῃ δι' ἑκάστον ἀντίτυπον ἡμισείαν πένναν.

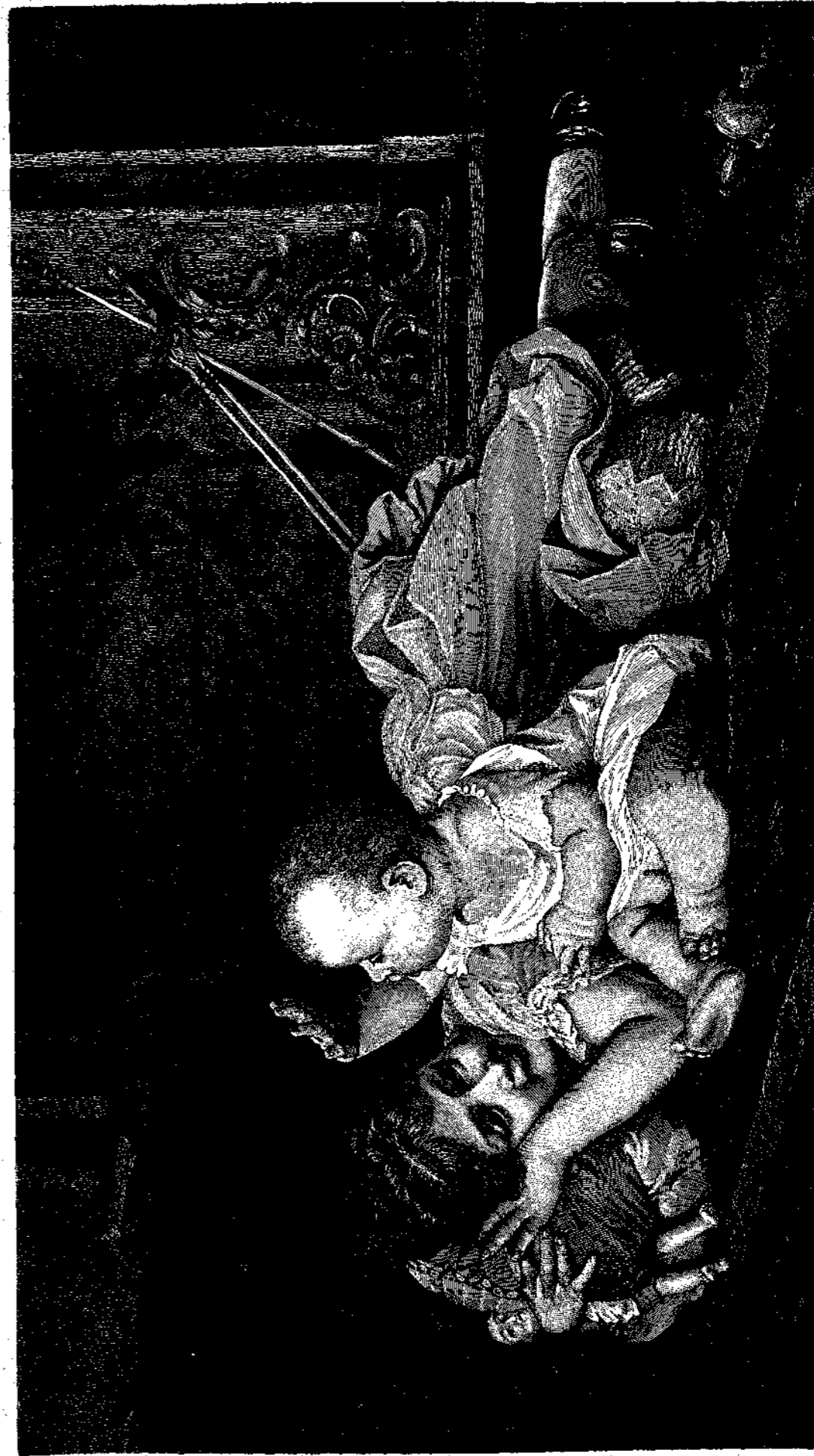
Κατ' ἀρχὰς ἐνόμιζον ὅτι τὰ ταχυδρομικὰ ταῦτα ὠφελήματα ἤθελον συνεπαγάγει αὐξήσιν τῶν ἐν Λονδίῳ ἐκδιδομένων ἡμερησίων φύλλων. Πράγματι ὅμως τῷ 1870 συνστήθη ἐν καὶ μόνον νέον τοιοῦτον, ὁ Οἰκονομολόγος, ὑπερασπιζόμενον τὰ συμφέροντα τοῦ Χρηματιστηρίου καὶ ὑφιστάμενον μέχρι τῆς σήμερον, τῷ δὲ 1873 ἰδρύθη καὶ τὸ πολιτικὸν φύλλον ἡ Ψοα (Hour), ἣτις ὅμως ἐκοιμήθη τὴν αἰώνιον ὑπνον τῷ 1876. Ἡ πρόδοσις δὲν ἐξεδηλώθη τόσον διὰ τῆς ἐκδόσεως νέων δημοσιογραφικῶν ὀργάνων, ὅσον διὰ τῆς μετρίσεως τῶν ὑπαρχόντων. Πρὸ δέκα καὶ δεκαπέντε ἐτῶν ἐνόμιζον ἐν Ἀγγλίᾳ — ὅπως καὶ σήμερον ἀκόμη ἐπὶ τῆς ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης — ἐκδοσὶν 50—100,000 ἀντιτύπων ὡς τι τεράστιον κατ' ὄρθωμα, τὴν σήμερον ὅμως ὁ „Ἡμερησίος Τηλέγραφος“ ἐξοδεύει καθ' ἑκάστην 250,000, ἐνίοτε δὲ καὶ 300,000 ἀντιτύπων, ἡ Σημαία σχεδὸν τὸ αὐτὸ ποσόν, τὰ Ἡμερησία Νέα 170,000, ὁ δὲ Χρόνος, παρ' ὅλην τὴν μεγάλην ἀξίαν, 90,000 ἀντιτύπων. Οὐκ ὀλίγον συνετέλεσεν εἰς τοῦτο καὶ ἡ τῷ 1876 γενομένη εἰσαγωγή τῶν λεγομένων „ταχυδρομικῶν τῶν ἐφημερίδων“ περὶ τὴν πέμπτην ὥραν ἐκάστης πρωΐας ἀναχωροῦσιν ἐκ τῶν κυριωτέρων σταθμῶν τοῦ Λονδίνου τέσσαρες σιδηροδρομικαὶ ἀμαξοστοιχίαι, κατευθυνόμεναι πρὸς τὰ κυριώτερα ἐπαρχιακὰ κέντρα τοῦ βρετανικοῦ κράτους. Καὶ ἄνθρωποι εἶνε ἐπιτετραμμένοι νὰ ἐπιβῶσιν αὐτῶν, ἀλλὰ τὸ κύριον ἀντικείμενον τῆς μεταφοράς εἶνε αἱ ἐφημερίδες, αἵτινες περιέρχονται εἰς χεῖρας τῶν ἀναγνωστῶν κατὰ τὰς ἐξῆς ὥρας,

ἐν Βιρμιγγάμῃ τῇ 7½, ἐν Στάφφορντ τῇ 8½, ἐν Βριστὼλ τῇ 9, ἐν Ἰόρκῃ καὶ Μαγκεστρία τῇ 10, ἐν Λιβερπούλῃ τῇ 11, ἐν Νιουκάστελ τῇ 12 κτλ.

Φυσικῶς οἱ ἰδιοκτῆται τῶν ἐφημερίδων δὲν ἤθελον δυναθῆναι ποτε νὰ ἱκανοποιήσωσι τὰς ὀλονὲν πολλαπλασιαζόμενας αἰτήσεις τῶν συνδρομητῶν, ἐὰν ἀπὸ τριακοντα ἐτῶν δὲν ἐγίνοντο ἀνάλογοι πρόοδοι καὶ ὡς πρὸς τὰς τεχνικὰς εὐκολίας τῆς ἐκτυπώσεως τῶν ὀργάνων τῆς δημοσιογραφίας. Ἐφ' ὅσον αἱ ἐφημερίδες ἐτυποῦντο ἐπὶ τῶν κοινῶν πιεστηρίων καὶ μὲ κινητὰ στοιχεῖα ἢ διαδόσεις αὐτῶν ἡτο περιορισμένη ἐντὸς στενῶν ὀρίων. Ἡ εἰσαγωγή ἐφθηνῶν στερεοτύπων πλακῶν, αἱ βελτιώσεις περὶ τοὺς τρόπους τῆς παραγωγῆς τοῦ χάρτου, ἰδίᾳ δὲ ἡ κατασκευὴ αὐτοῦ ἐν εἰδὲ ἀτελειότητων, μακροτάτων δηλαδὴ κυλινδρῶν, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ ἐφεύρεσις ἀξιοπεριέργων καὶ ταχυερῶν πιεστηρίων, τὰ ὅποια διὰ μιᾶς ἐκτυποῦσιν ἀμφοτέρως τὰς πλευρὰς τοῦ χάρτου καὶ ἐν ἐλαχίστῳ χρόνῳ ἐτοιμάζουσιν ἀναρθητὸν ποσὸν ἀντιτύπων, ἔλα ταῦτα ἐπέφερον ριζικωτάτην μετατροπὴν εἰς τὸ σύστημα τῆς ἐκδόσεως τῶν σημερινῶν ἐφημερίδων, καὶ πρὸ πάντων δὲ τῶν ἀγγλικῶν. Πολλοὶ ἀκόμη τῶν ἐπιζώντων ἐν Ἀγγλίᾳ ἐνθυμοῦνται τὴν ἐκπληξὴν καὶ τὸν θόρυβον, ὃν ἐπροξένησεν ὁ Χρόνος, ὅτε πρώτην φοράν ἐξετυπώθη δι' ἀτμοκινήτου μηχανῆς, ἣτις ἤρκει καὶ ὑπερήρκει δι' ὅλην τὴν ἐκδοσὶν τοῦ παγκοσμίου φύλλου. Τὴν σήμερον ὅμως ὑπάρχουσι πολλὰ πιεστήρια, ὃν ἕκαστον ἐντὸς μιᾶς ὥρας δύναται νὰ ἐκτυπώσῃ 24,000 ἀντιτύπων. Οἱ κύλινδροι τοῦ χάρτου ἔχουσι συνήθως πλάτος τεσσαράκοντα καὶ ἐξ δακτύλων καὶ μήκος τριῶν καὶ ἡμίσεως ἀγγλικῶν μιλίων, ἕκαστος δ' αὐτῶν ἀρκεῖ εἰς παραγωγὴν τεσσάρων χιλιάδων ἀντιτύπων συνήθους τινὸς Λονδινεῖου ἡμερησίου φύλλου.

Ἐν ᾧ ἡ Βιέννη ἔχει δεκαεξί, ἡ Βουδαπέστη δεκαεννέα, τὸ Βερολίνον τριακοντατρία, οἱ δὲ Παρίσιοι μάλιστα ἐξ ἑως ἐπτὰ δωδεκάδας ἡμερησίων φύλλων, ἐν Λονδίῳ, τῇ πολυανθρωποτάτῃ πόλει τοῦ κόσμου, δὲν ἐκδίδονται παρὰ μόνον δεκαοκτὼ τοιαῦτα, ἐξ ὧν μόνον ἐν διανέμεται εἰς τοὺς ἀναγνώστας του δις τῆς ἡμέρας. Τὰ ἐξ ἐκ τούτων πραγματεύονται τὰ συμφέροντα τοῦ ἐμπορίου, τῆς ναυτιλίας καὶ τῆς οἰκονομολογίας, τὰ δὲ λοιπὰ δώδεκα ἀσχολοῦνται εἰς τὰ πολιτικὰ ζητήματα καὶ τὰ ἄλλα σύγχρονα γεγονότα. Καὶ πέντε μὲν ἐκ τῶν τελευταίων τούτων ἐκδίδονται μόνον τῷ ἑσπέρας, ἐξ τῶν πρῶτῶν μόνον καὶ ἐν δις τῆς ἡμέρας.

Τὴν πρώτην, ὡς γνωστὸν, θέσιν κατέχει ὁ Χρόνος (ἰδρυθεὶς τῇ 1. Ἰανουαρίου 1785 ὑπὸ John Walter), ὅστις δὲν εἶνε μὲν τὸ μᾶλλον διαδεδομένον, ἀλλὰ τὸ μεγαλειότερον, πλουσιώτερον καὶ ἐπισημότερον ὄλον τῶν ἀγγλικῶν φύλλων. Περὶ τίνος ὀρισμένης τάσεως ἢ κομματικῆς ἀποχρώσεως τοῦ ὀργάνου τούτου τῆς κοινῆς γνώμης οὐδὲ λόγος κἂν πρέπει νὰ γίνεται· σήμερον χρησιμοδοτεῖ οὕτως, αὔριον ἄλλως, εἶνε ἐντελῶς ἀνεξάρτητον, καίτοι οὐχὶ πάντοτε μετὰ τῆς δεούσης ἀμεροληψίας. Ἐκαστος ἀριθμὸς αὐτοῦ περιέχει 16 ἕως 24 σελίδας μεγάλου σχήματος καὶ τιμᾶται ἀντὶ 50 λεπτῶν (εἰς ἑλληνικὸν νόμισμα), ἐν ᾧ τὰ λοιπὰ Λονδινεῖα φύλλα, ἐξαιρουμένου τοῦ Ἐσθινῶν Ἀγγελιαφόρου, ἔχουσι τὸ τρίτον τῆς τιμῆς ταύτης. Ὁ Χρόνος πανταχοῦ ἔχει ἀνταποκριτὰς

Κατὰ τὴν εἰκόνα τοῦ L. Horowitz.

Ἡ μητέρα μὲς κοιμάται,
Ἐλα τὴν μὴ φορέσθαι,
Κι' ὅταν πάλιν δὲ νὰ ἐκπνήσῃ
Ἐνα φέριμα δὲ ἔρχῃ
Μὲ τὴν κοιλιά σου μασί.

Ἡ μητέρα μὲς κοιμάται,
Καὶ σὺ πάλιν νὰ ἰσοχέσῃς,
Τὸ παιγνίδι σου εἰς λείπῃ
Καὶ οἱ κρότοι καὶ οἱ κτύποι
Κ' ἡ παραμικρὴ φωνή.

Ἡ μητέρα μὲς κοιμάται,
Ἀπ' τῆς ἑλίας μὴ φορέσθαι,
Μὴ εὐπορήσῃ καὶ προμάσῃ
Μὴ τὸν ὕπνον τῆς ταράξῃ
Ἡ μεγάλη σου φωνή.

τα υποστατικά του καταμετρήσεις. Όταν όμως πρώτα τινά ο Φάλλνερ τον περίμενε καθ' όλα έτοιμος διά να έλθωσιν όμοῦ έπιπτοι εις τούς άγρούς, αυτός δε άρνούμενος έπροφασίσθη μικράν άδιαθεσίαν και άνάκως προσέθηκεν, ότι προτιμά να μείνη παρά τῆ Ίωσηφίνα διά να διέλθῃ τὴν ἡμέραν άναγιώσκων μετ' αὐτῆς, έξεπλάγη τῶ όντι ο Φρέβεν άκούσας τὸν φίλον του να λέγῃ παρωργισμένος: „Όχι, αὐτὰ τὰ διαβάσματα να παύσουν, δὲν τὰ θέλω πλειά. Ἄφ' εἰ του μάλιστα άρχισεν αὐταῖς ἡ άηδίαίς, όλα πάνε στραβά. Αὐτὸ μόνον έλειπεν, να περῶ ἡ κυρία ἔλῃ τὴν ἡμέρα με μωτιστορήματα, και να γεμίξῃ τὸ κεφάλι της με κάτι ιδέαις, ποῦ ἐγὼ τῆς σιχαίνομαι. Να διαβάξῃς, φίλε μου, Ἐσὺ μονάχος Σου, και να μὴ Σε κατοφανῆ διόλου άν βάλω τὴν γυναίκα μου εἰς ἄλλη δουλειά. Λοιπόν, γυναίκα, σήμερα μετὰ τὸ πρόγευμα να καταβῆς εις τὸν κῆπον και να παραστατήσῃς ἐκεῖ κάτω ποῦ θα βγάλουν οἱ άνθρωποι τὰ λαχανικά· κατόπιν κάμε μου τὴν χάρι να 'πῆς εἰς τοῦ παπᾶ σήμερα, γιατί πολὺν καιρὸν δὲν τὸν εἶδες.“ Και ταῦτα εἰπὼν έλαβε τὸ μαστίγιόν του και άνεχώρησε.

— „Ἄλλὰ τί σημαίνει τοῦτο; Τί έχει αὐτὸς σήμερα;“ ἠρώτησεν εκθαμβος ο Φρέβεν τὴν νεαρὰν γυναίκα, μόλις δυναμένη να συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά της.

— „Ἐτσι εἶνε, καλέ, πάντοτε“, υπέλαβε χωρὶς να ὑψώσῃ τὰ βλέμματά της. „Ἐἶνε ἀληθὲς ότι ἡ παρουσία Σας τὸν μετέβαλεν ἢ μάλλον τὸν κατέστησεν ἐπὶ τινα καιρὸν προσεκτικόν. Ἄλλὰ τώρα πάλιν, βλέπετε, ἤρχισε τὰ πρώτᾳ του.“

— „Ἄλλὰ πρὸς τί, θεέ μου, όλα αὐτὰ!“ εἶπεν ἄθυμος ο Φρέβεν, „δὲν ἠμπορεῖτε τάχα να στείλετε μίαν ὑπηρέτριαν εις τὸν κῆπον, διὰ τὰ λαχανικά;“

— „Ἐἶνε αδύνατον, πρέπει ἐγὼ ἡ ἴδια να παραστατήσω αὐτὸ τὸ άπαιτεῖ“, ἀπήντησεν ἡ Ίωσηφίνα αποφασιστικῶς.

— „Και ἡ επίσκεψις ἐκείνη εις τὸν εφημέριον . . .“

— „Και ἐκεῖ πρέπει να πηγαίνω· ἠκούσατε πῶς ἀπήτησε και τοῦτο. Ἄλλ' ἄς τ' αφήσωμεν αὐτὰ, ἔτσι θα ἦνε πάντοτε. — Ἄλλὰ Σεῖς“, έξηκολούθησεν ἡ Ίωσηφίνα, „Σεῖς, φίλε μου, φαίνεσθε ἀπὸ τινος μεταβεβλημένος, δὲν εἶσθε πλέον εὐθυμος ὡς πρότερον, οὔτε τὸσον οικεῖος. Δὲν εὐχαριστεῖσθε ἄρᾳ γε πλέον ἐδῶ πλησίον μας; Ὁ σύζυγός μου ἄρᾳ γε ἡ ἐγὼ εἶμαι πρόξενος αὐτῆς τῆς ἀθυμίας Σας;“

Ὁ Φρέβεν περιῆλθεν εις ἀμηχανίαν και ὄλιγον έλειψε να εκμυστηρευθῆ εις τὴν φίλην του τὰ παράδοξα ἐκείνα τοῦ κῆπου γεγονότα, ἀλλ' ἡ ἴδεια, ότι θα εκτεθῆ ἀπέναντι φρονίμου και νεαρῶς γυναικός, τὸν απέτρεψεν εκ τούτου. „Γνωρίζετε“, εἶπεν ὑποχωρῶν, „ὅτι προχθὲς έλαβον κάτι ἐπιστολάς· εις αὐτὰς πρέπει να ἀποδοθῆ ἡ ἀθυμία μου, άν πράγματι Σᾶς φαίνωμαι λυπημένος.“ — Ἡ Ίωσηφίνα τὸν ἠτένισε μετ' ἀμφιβόλου τινός εκφράσεως· ἀπάντησις τις ἐφάνη αλωρουμένη ἐπὶ τὰ χεῖλη της, ἀλλ' όταν διείδεν εις τούς ὀφθαλμούς τοῦ φίλου της τὴν ἔλλειψιν πάσης εμπιστοσύνης, ἔστενοχωρήθη και τὰ ὄρατα ἐκείνα χεῖλη ἀπόδησαν διὰ σπασμωδικῆς κινήσεως τὴν ἀπάντησιν ταύτην. Σιωπηλῆ προέβῃ και εκωδώνισε, και διάταξεν εις τὴν ἀμέσως προσελθούσαν θαλαμηπόλον της να φέρῃ τὸ ἀλεξήλιόν της, ὑπερλαβοῦσα μετ' ὄλιγον έξῆλθεν εις τὸν κῆπον διὰ να ἐργασθῆ και δὲν προσέκαλεσε να τὴν συνοδεύσῃ ο Φρέβεν.

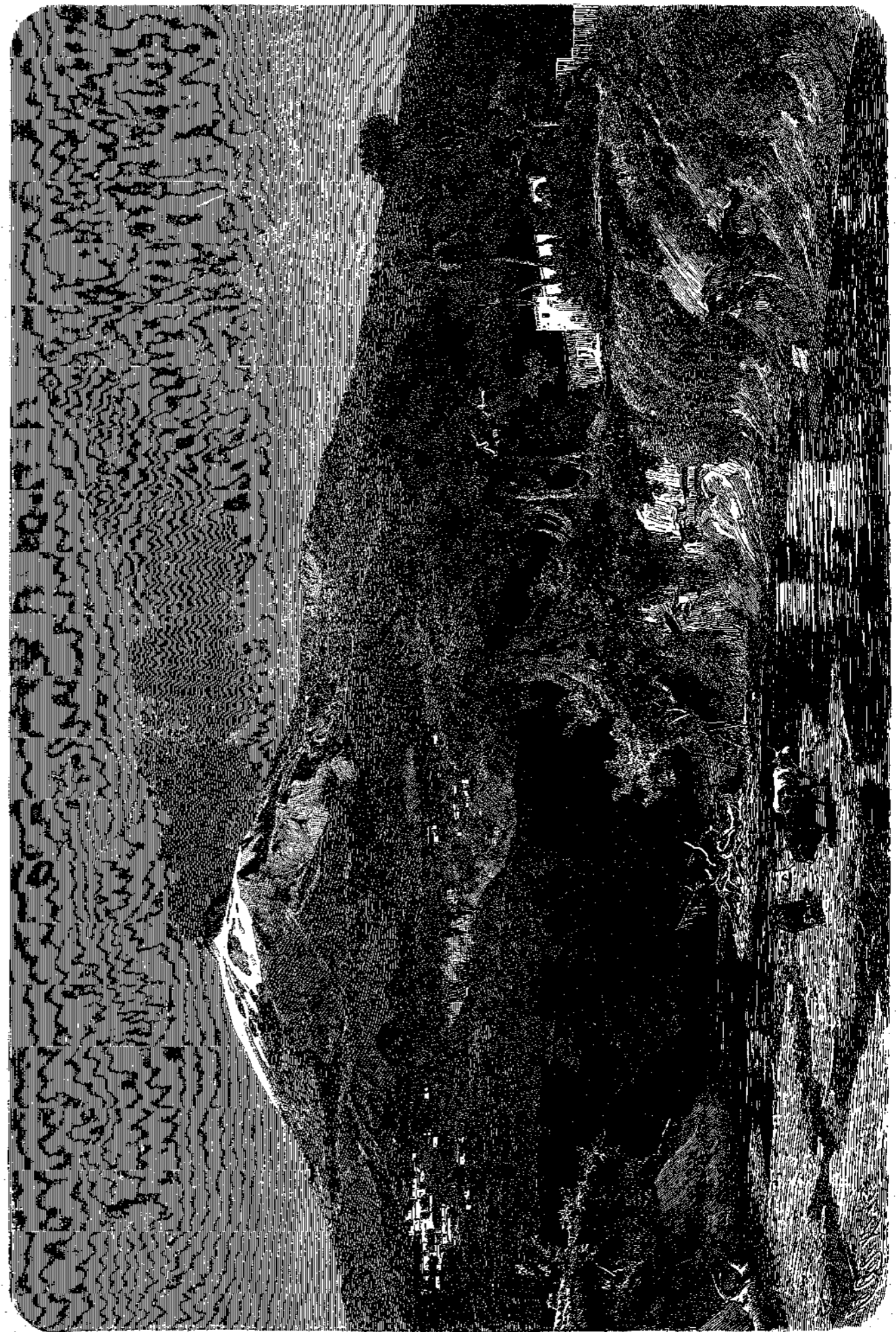
Ὅταν μετ' ὄλιγας ὥρας κατήλθεν ο νεανίας εις τὸν κῆπον και ἠρώτησε περὶ τῆς Ίωσηφίνας έμαθεν ότι ἦτον εις τοῦ εφημέριου. Ἐτρεξε λοιπόν αὐτὸς εις τὴν ἀναδενδράδα και με πάλλουςαν καρδίαν έξηπλώθη ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ ἀνακλίντρου. Σήμερον πλέον απεφάσισε να μὴν ἀποκλι-

μηθῆ. „Θὰ ἰδῶ ὅμως“, έλεγε καθ' εαυτόν, „άν αὐτὸ τὸ ὄν, τὸ ὁποῖον τὸσον μυστηριωδῶς με ἀκολουθεῖ, έχει και τρίτον τι σημεῖον να μοι δώσῃ. Θὰ ὑποκριθῶ βέβαια ότι κοιμῶμαι και άν πάλιν ἐμφανισθῆ θα το πιάσω και θα ἰδῶ ὁποῖας φύσεως ὄν εἶνε.“ Ἀνέγνωσε μέχρι τῶν πρώτων μεσημβρινῶν ὥρων και κατ' ὄλιγον εκλείσε τούς ὀφθαλμούς. Ὅλιγον έλειπε πολλάκις να τὸν καταβάλῃ πράγματι ο ὕπνος, ἀλλ' ἡ προσδοκία, ἡ ἀνησυχία και ἡ ισχυρὰ θέλησις απέκρουον τὴν ὕπνωτικὴν ἐπενέργειαν τῆς μεσημβρινῆς ὥρας και κατώρθου ο Φρέβεν να διατελῆ έξυπνος. Μόλις δε παρήλθεν ἡμίσεια ὥρα και ἤρχισαν οἱ κλάδοι τῶν περὶ τὴν ἀναδενδράδα θάμνων να θορυβῶσι. Ἦνοιξεν ὄλιγον τούς ὀφθαλμούς του και διείδεν, ότι δύο λευκαὶ χεῖρες παρεμέριζον μετὰ προσοχῆς τούς κλάδους διὰ να σχηματισθῆ ἄνοιγμα εὐθὺ πρὸς τὸν κοιτόμενον. Κατόπιν ξερίζαν ἐπὶ τῆς ἀμμου σιγὰν βήματα. Λάθρα προσεῖδε και κάλιν τὴν εἰσοδὸν τῆς ἀναδενδράδος και ἡ καρδία του ἤθελε να διαρραγῆ ἐξ ἀγαλλιάσεως και ἀνοπομονήσεως όταν εἶδε τὸ κοράσιόν του με μαῦρον πέπλον και μαῦρον πῖλον, και με ἀνασηκωμένην κατὰ τὸ ἡμισυ τοῦ ὄραίου προσώπου τὴν μελανὴν προσωπίδα.

XXXI.

Ἐπλησίασε προβαίνουσα ἀκροποδητεῖ. Ἐκεῖνος έβλεπεν ότι τὸ πρόσωπόν της εἶχε γείνει κατακόκκινον ὅσον προσήρχετο πλησιέστερον. Παρατήρησεν ἐπὶ μακρὸν τὸν κοιμώμενον, άνεστέναξε βαθέως και απέμασσε τὰ δάκρυά της. Κατόπιν πλησίασε περισσότερο, προσέκλινεν ἐπ' αὐτὸν και ἡ πνοή της έφαισεν αὐτὸν ὡς οὐράνιος ἄγγελος μηνύων αὐτῶ τὴν προσέγγισιν τῶν γλυκῶν χειλέων της, επέκλινε δε κατόπιν βαθύτερον και τὸ στόμα της ἠνάθη με τὸ ἴδιόν του τὸσον έλαφρὰ ὡς αἱ πρώται ἡλικιακαὶ ἀκτίνες ἀπλοῦνται ἐπὶ τῶν λόφων.

Ἄλλ' ἐκεῖνος δὲν ἠδυνήθη να κρατηθῆ περισσότερο· εὐθὺς τὴν περιέβαλε διὰ τοῦ βραχιόνος και ἐκείνη μικρὸν φωνήσασα έπεσε γονυκλινῆς πρὸ αὐτοῦ. Ἐσηκώθη έντρομος νομίζων ότι ἐλιποθύμησεν, ἀλλὰ δὲν ἦτο τοῦτο, εἶχε μείνει μόνον ἄφωνος και ἔτρεμε δυνατὰ. Τὴν ἀνῆγειρεν, έσυρεν αὐτὴν πρὸς τὸ μέρος του ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, έξαλλος εκ τῆς χαρᾶς ότι ἐπανεῦρε τὸ ἐράσμιον ἐκεῖνο ὄν, και εκάλυψε τὸ στόμα της με θερμότατα φιλήματα και τὴν έσφιγγεν εις τὸ στήθος του. „Σ' έχω λοιπόν πάλιν, Σ' έχω ἐπὶ τέλους, ἀγαπημένη μου κόρη!“ ανέκραξεν ο Φρέβεν. „Δὲν εἶσαι φάντασμα, ζῆς, Σε κρατῶ εις τὴν ἀγκάλην μου καθὼς τότε και Σ' ἀγαπῶ καθὼς τότε και εἶμαι εὐτυχής, εὐδαίμων, διότι βέβαια μ' ἀγαπᾶς και Σὺ!“ Διάπυρος ἐρυδρότης επεχύθη εις τὰς παρειὰς ἐκείνης, δὲν ὠμίλει, ἀλλὰ και ματαίως προσπαθεῖ ν' ἀποσπασθῆ τῶν βραχιόνων του. „Όχι! ὄχι, δὲν Σ' ἀφίνω τώρα πλέον“, εἶπεν ἐκεῖνος και δάκρυα, δάκρυα τῆς εὐτυχίας ἐστάλαζον ἀπὸ τῶν βλεφάρων του. „τώρα Σε κρατῶ δυνατὰ και ὅλος ο κόσμος δὲν ἠμπορεῖ να Σε πάρῃ. Ἐλα, βγάλε αὐτὴν τὴν ζηλότυπον προσωπίδα, θέλω να ἰδῶ ὄλον τὸ ὄρατον πρόσωπόν Σου, τὸ ὁποῖον μόνον εις τὸ ὄνειρόν μου πάντοτε έβλεπον!“ Ἐκείνη μετ' ὄλης τῆς δυνάμεώς της ἤθελε να παραμερίσῃ τὴν χεῖρά του ἀπὸ τοῦ προσώπου, δυσκόλως ἠδύνατο ν' ἀναπνεύσῃ, ἐπάλαμε μετὰ τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' ἡ έξαλλος χαρὰ τοῦ νεανίου, μετὰ τσοσούτου χρόνου στέρησεν με τὸσην αἴφνης ἀμειφθέντος εὐτυχίας, παρέσχεν αὐτῶ εύκολον τὴν νίκην. Καὶ διὰ της μιᾶς χειρὸς ἐκράτησε τὰς δύο ἐκείνης χεῖρας και δια τῆς ἄλλης

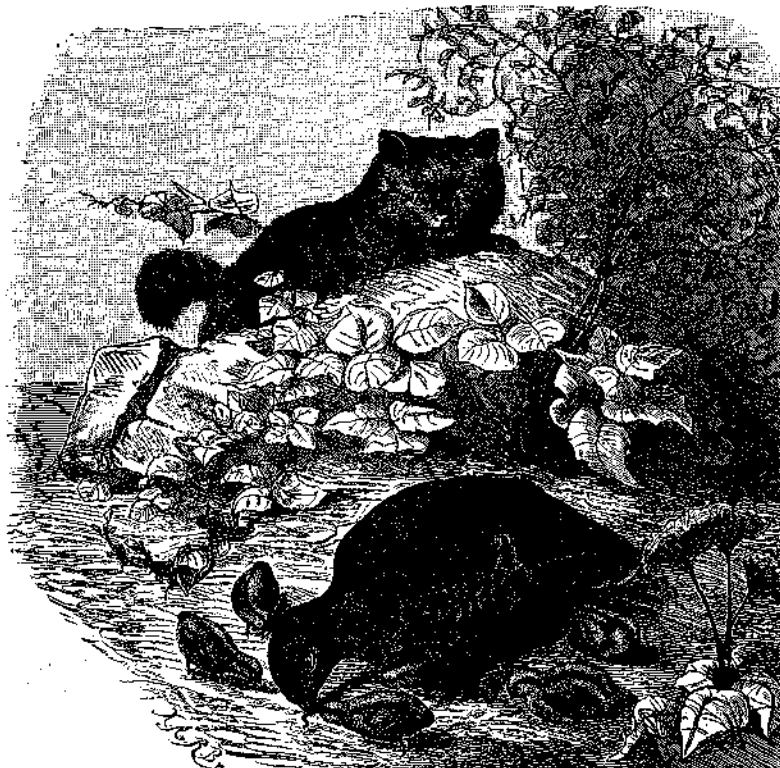
δεν είχομεν μόνον συνήθη νέαν σελήνην, άλλα και εκλειψιν του ήλιου, επειδή γή τε και σελήνη και ήλιος εύρισκοντο ακριβώς εις την αυτην ευθειαν γραμμην. Συνεβη τουτο αρά γε κατα σύμπτωσιν; Ημεϊς τουλάχιστον δεν τολμώμεν να το ισχυρισθώμεν. Η διαφορά αυτη της ελκτικής δυνάμεως ουχι άνευ λόγου δύναται να θεωρηθῆ ως το άσήμαντον περιστατικόν, το διαταράξαν την υπάρχουσαν ισορροπίαν."

Περαιτέρω λέγει ο Φλαμμαριών ότι „το κάλλιστον μέσον προς εξέτασιν και ακριβή γνώσιν των εσωτερικών στοιχείων της γήνης σφαιρας συνίσταται εις το να διατρυπήσωμεν την επιφάνειαν της γής εις βάθος πολλών χιλιομέτρων. Η εργασία αυτη δεν θα υπερέβαινε τας δυνάμεις της νεωτέρας μηχανικής και βιομηχανίας. Η τεραστία αυτη φάραγξ ήδύνατο ν' αποβῆ άνεξάντλητος πηγή θερμοκρασίας. Εάν πάσαι αι κυβερνήσεις των πεπολιτισμένων κρατών συναφώνουν

επιτήδευμα, άναμφιβόλως ήθελον άρει τον μέγιστον και λαμπρότατον των θριάμβων, εσους μέχρι του νυν κατήγαγεν η ανθρωπότης. Επειδή δε διαρκούσης της εργασίας ταύτης θα έχανετο βαθμηδόν η όρεξις και η συνήθεια του να έχθαίρωσι και να επιτίθενται κατ' αλλήλων αι διάφοροι εθνότητες, το κέρδος δια την ανθρωπότητα σύμπασαν θα ήτο διπλούν, επιστημονικόν και κοινωνικόν."

Η πρότασις αυτη εινε μεν λίαν ελκυστική, άλλ' εντός του ότι δεν εινε νέα, άφ' ου ετερος γάλλος την υπέβαλε κατ' τον παρελθόντα αιώνα, την καθιστά περιττήν και αυτη ή φύσις, ήτις από πολλου εφρόντισε να σκάψη τοιαύτας όπας, εις ας κάς ο βουλόμενος δύναται ελευθέρως να εισέλθῃ και αιτίνας ονομάζονται — ήφαιστεια.

Φυσικώς πολυ όλίγα μανθάνομεν δια της έρεύνης των ήφαιστειών, επειδή εινε αδύνατον να καταβῆ τις πολυ βαθέως εις τους κρατήρας των. Οι αρχαιοι π. χ. είχαν

ΑΓΡΙΟΓΑΛΗ ΥΦΕΡΙΠΟΥΣΑ ΚΑΤΑ ΟΡΝΙΘΩΝ.

ΕΝΕΑΡΕΥΟΥΣΑ ΑΛΩΠΗΣ.

να χρησιμοποιήσωσιν εις τον σκοπον τουτον παντας τους στρατιώτας της Εδράνης, ένα έναστον κατ' το ιδιον του

δλωσ λησμονήσει την υποχθόνιον δύναμιν του Βεσουβίου, δεν την αναφέρει δε ουδέ αυτός ο Πλίνιος, εστις άργότερον έγινε

θύρα της. Ο εκ Θράκης ξιφομάχος Σπάρτακος είχε καταφύγει μετά των οπαδών του εις τους κρατήρας του Βεσουβίου, τον όποιον ως απεσβεσμένον ήφαιστειον υποπτύεται μόνος ο Στράβων εν τη „Γεωγραφία“ του. Οτι όμως ο σεισμός παράγεται εξ εσωτερικής καταπτώσεως, ήτοι εκ μετατοπίσεως των στρωμάτων, όπως και σήμερα εινε παραδεδεγμένον, το εγνωρίζε και το ειπεν ήδη τον έκτον π. Χ. αιώνα ο εκ Μιλήτου Άναξίμενης. Ουτος εθεώρει την γήν

ετοιμόρροπον εις διάφορα μέρη ως εκ του γήρατος, εντεθεν δε συνέβαινον ενιαχοῦ πτώσεις συνταράσσουσαι και διασειούσαι τα περίε.

Την σήμεραν επικρατούσι μεν διάφοροι θεωρίαί περι της αρχής και των αιτίων του σεισμού, άλλ' αι διαφοραί προς αλληλας εινε μικραί και άσήμαντοι, η δε επιστήμη ταχέϊ τῷ ποδι βαινει προς την ανάλυσιν και όρθην εξακριβωσιν του άπαισίου τουτου φυσικού φαινομένου.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

1. Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΒΟΥΛΑΝΖΕ (έν σελ. 49). Πασίγνωστος κατέστη ο από ετους ήδη μετά πολλου ζήλου και άκαμάτως εργαζόμενος προς αναδιοργάνωσιν του γαλλικού στρατου ύπουργός επί του πολέμου της Γαλλίας και το όνομά του, έφ' όσον φέρεται άνα πάντων τα στόματα ως μέλλον να εκδικήσῃ την ήτταν και την ταπεινώσιν της Γαλλίας, εμπνέει φόβον και ανησυχίαν εις την άγρόπνως εργαζομένην και παρασκευαζομένην Γερμανίαν. Ο Βουλανζε εγεννήθη τῷ 1837 και ανήλθεν εις το ύπατον των στρατιωτικών αξιωματων από άπλου στρατιώτου, τα πάντα όφειλων εις την ακαταπόνητον αυτου δραστηριότητα, εις την όμολογουμένην αφοσίωσιν του προς τας δημοκρατικας αρχάς και εις τας υπηρεσίας, ας επανευλημμένως προσέφερον εις την πατρίδα. Πρό του 1870 ήτον επί Ικανόν χρόνου διάστημα διδάσκαλος εν τη στρατιωτικῇ Σχολῇ του St. Cyr, κατ' α δε τον γαλλογερμανικόν πόλεμον από ταγματάρχου προεβιάσθη εις συνταγματάρχην, διακριθείς εν πολλαίς μάχαις και πολλαίς τραυματισθείς εν τῷ κατ' των πολεμίων αγώνι. Κατόπιν εστάλη με τον βαθμόν στρατηγού εις Βασιγκτώνα όπως αντιπροσωπεύσῃ την γαλλικην δημοκρατίαν εν τη έορτῇ της εκατονταετηρίδος της δημοκρατίας των Ηνωμένων πολιτειών, επανελθών δε υπηρετήσεν υπό τον δουκα της Ουάλης ως αρχηγός του επιτελείου του και βραδύτερον εξεπέμφθη ως διουκτης του προς κατοχήν της Τύνιδος εξαποσταλέντος στρατου. Από της θέσεως ταύτης τέλος προσεκληθή εις Παρισίους εν αρχῇ του 1886, όπως αναλάβῃ την γενικὴν διεύθυνσιν των πολεμικῶν υποθέσεων της πατρίδος του, τας μέχρι τουδε πραγματικώς ουδεμίαν έχει αφορμήν να μετανοήσῃ δια την εκλογήν της, άφ' ου και ο στρατός της ετελειοποιήθη σημαντικώτατα και ο ανώτατος αυτου αρχηγός απολαύει την υπόληψιν και το σεβας, να μη είπωμεν τον φόβον, παρά πάντων των γνωσκόντων καλώς τα στρατιωτικά και εν πρώτη μοίρα ενδιαφερομένων εις την περι τα πολεμικά πρόδοον της γειτονος δυνάμεως.

μονικῶν πορισμάτων περι των σεισμῶν καταχωρίζομεν και την εικόνα του σικελικου ήφαιστειου, του όποιου αι κατ' α καιρους εκρήξεις τώσας επήνεγκον καταστροφας εις τας πόλεις της ευφόρου και πλουσίας νήσου, ης το παρελθόν και η ακμή της δόξης της τώσας πληροῦσι σελίδας της ελληνικής ιστορίας.

4. ΕΝΕΑΡΕΥΟΥΣΑ ΑΛΩΠΗΣ (έν σελ. 60). Εν τοίς τελευταίοις τεύχεσι του παρελθόντος ετους είχομεν παραθεσει εικόνας τινας άρπακτικῶν ζώων και ταύτας είχομεν συνοδεύσει δι' όλίγων λέξεων περι του ληστρικού όρμηφυτου αντιπροσώπων τινῶν του ζωϊκού βασιλείου. Άλλ' εξ όλων τουτων γνωστοτάτη εινε η αιμοχαρής αλώπηξ, ης η πανουργία κατήντησε παροιμιώδης και εδωκεν αφορμήν εις πλείστας όσας δημοτικας παραδόσεις και μύθους. Το χαρακτηριστικώτατον αυτης εργον, όσάκις εξέρχεται επί θήραν, εινε να συλλαμβάνῃ την λείαν δι' ενέδρας η δι' αλφειδιάς επιδέσεως. Εις τας ενέδρας καταφεύγει πρό πάντων εν καιρῷ θέρους, οτε άμέσως αναγνωρίζει τα ήγη, ετινα αφήκεν άνα μέσον των αγρών και των λειμώνων ο άμερίμνος διερχόμενος αυτα λαγώς. Ως και εν τη παρατεθειμένη εικόνη φαίνεται, μετά καρτερίας και αγρόπνου προσοχής άναμένει η πονηρά αλώπηξ την κατάλληλον στιγμήν, όπως εξορμήσῃ της ενέδρας και δι' ενός αλματος καταφθάσῃ τον άτυχή παροδίτην και στραγγαλίσῃ αυτον.

5. ΑΓΡΙΟΓΑΛΗ ΥΦΕΡΙΠΟΥΣΑ ΚΑΤΑ ΟΡΝΙΘΩΝ (έν σελ. 60). Το ζῷον τουτο προτιμά να διεξάγῃ την κατ' των άόπλων και αδυνάτων θυμάτων θήραν του, λάθρα ερπον όπισθεν αυτών, η επιτιθέμενον δια μιᾶς και άπροσδοκήτως, σπανίως δε συνειθίζει να άνέρχεται εις δένδρα η ύψηλας πέτρας και εξ αυτών δι' ενός πηδήματος να επιτίθεται κατ' της λείας του.

Πλείστα όσα εινε τα είδη των ζῶων, καθ' όν φύσει η άγριογαλή αισθάνεται τίν όρεξιν όρμήσῃ και να τα κατασπαράξῃ. Και συνήθως μεν περιορίζεται εις το να θανατώνῃ μικρά θηλαστικά ζῷα και πτηνά, άλλ' ουχι σπανίως όρμη και κατ' δορκάδων και μετά πολλης δεξιότητος και δυνάμεως καταβάλλει πολλα άλλα άτιθάσσα του δάσους πτηνά. Εύτυχως δια την οικιακήν πτηνοτροφίαν και τα άλλα δασόβια πτηνά δεν έχει το ζῷον τουτο μεγάλην άνιχνευτικήν και όσφρητικὴν δύναμιν, διότι άλλως μεγάλης ήθελεν επιφέρει καταστροφας και θηώσεις. Άλλά και η παρουσία αυτης δεν εινε τόσο συχνή, όσον η της αλώπεκος και των άλλων μικρῶν άρπακτικῶν τετραπόδων, περι όσων εγένετο προηγουμένως ενταῦθα λόγος.

2. ΤΟ ΖΗΛΙΑΡΙΚΟ. Εικὼν L. Horovitz (σελ. 53). Το χαριστάτον τουτο έπεισόδιον εκ των ιδιωμάτων του παιδικου ήμῶν βίου, καθ' όν προαλειφόμεθα εις τους μετέπειτα ψυχικούς αγώνας και άψυχός τι πλαγγών θωπευομένη εξεγειρει άνοπόκριτον ζηλοτυπίαν, ελήφθη υπό εξόχου καλλιτέχου ως υποθέσις λαμπράς εικόνας, ην παρατίθεμεν σήμεραν χάριν των μικρῶν και μεγάλων Άναγνωστῶν της „Κλειούς“.

3. ΤΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΝ ΑΙΤΝΑ ΕΝ ΣΙΚΕΛΙΑΙ. (έν σελ. 57). Αφορμήν λαβόντες εκ των ανωτέρω δημόσειομένων „έπιστη-

ΣΥΡΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Από πολλών ετών παρατηρείται τὸ φαινόμενον ὅτι ἀνὰ πᾶσαν μεταβατικῆν τῶν συρμῶν περίοδον φέρονται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐνδύματα ἐξ ὑφασμάτων τετραγωνισμένων. Τοῦτο συμβαίνει πράγματι καὶ τώρα. Τὰ λεγόμενα ἀγγλικά ὑφάσματα μὲ τὰ ποιήματα των τετράγωνα ἤρχισαν ἤδη πολλαχού ἄναφαιώνονται, ἕως οἱ παντελῶς ἐξαφανισθῶσι πάλιν ἀπὸ τῆς συρμικῆς ἐπιφανείας, πρὶν ἢ παρέλθῃ ἡ πρώτη τοῦ ἔαρος μὲν. Τὰ δείγματα ὅμως αὐτῶν καὶ τὰ χρώματά εἶνε ὄντως λίαν πρόσφορα εἰς τὰς παρούσας ἡμέρας, ἰδίᾳ δὲ διὰ τοὺς περιπάτους καὶ τὰ μικρὰ ἑαρινὰ ταξίδια. Τὰ φέρουσι δὲ ἀνευ πάσης οἰακῆς παρυφῆς καὶ περικοσμήσεως, διότι ἀκριβῶς διὰ τῆς ἀπλότητος των ταύτης ἐμποιοῦσιν εὐάρεστον ἐντύπωσιν εἰς τὸν θεώμενον. Καὶ τὰ φέροντα τετράγωνα ὡς καὶ τὰ ἀπλῶς ῥαβδωτὰ ὑφάσματα ταῦτα τῆς ἀγγλικῆς βιομηχανίας παρέχουσιν εἰς τὰς ἐνδιαφερομένας εἰρύτατον ἔδαφος καὶ μεγάλην ἐλευθερίαν περὶ τὴν ἐκλογὴν ἕνεκα τῆς ποιότητος τῆς διατάξεως καὶ τῆς συνδέσεως τῶν χρωμάτων των, ὁμοίως δὲ καὶ διὰ τὴν ἰδιόρρυθμον κατασκευὴν τοῦ ἱστοῦ των.

Ὅταν ὅμως μετ' ὀλίγον ἀρχίσωσι τὰ δένδρα νὰ πρασινίσωσι καὶ τὰ πτηνὰ νὰ κελადῶσι χαρμωσύνως κεραιτῶντα τὴν ἀφίξιν τοῦ ἔαρος, αἱ δὲ χρυσαλλίδες νὰ περιπέτλωνται γύρω τῶν ἀνδουλίων τοῦ λειμῶνος, αἱ κυριαὶ βεβαίως δὲν θὰ παραμείνωσιν εἰς τὴν ἀπέρητον κοιμῶτητα, ἣν ἐπέδειξαν κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ χειμῶνος ἡμέρας, ἀλλὰ θὰ ζητήσωσι καὶ αὐταὶ νὰ μιμηθῶσι τὸ κατὰ δύναμιν τὴν μεγαλοπρεπῶς στολιζομένην φύσιν, θ' ἀπορρίψωσι τὰ

παλαιὰ των ἱμάτια καὶ θὰ περιτυλίξωσι τὰ σωματικὰ των κάλλη εἰς μεταξωτὰς ἐσθῆτας καὶ γιανῶνας καὶ θὰ φέρωσιν εἰς μὲν τὰς συναστροφὰς πρὸ πάντων ἀνοικτοῦ ἰσχύματος ἐνδύματα, εἰς δὲ τοὺς περιπάτους καὶ τὰς ἐκδρομὰς βαθυχρόους ἐνδυμασίας. Καὶ οἱ πονηροὶ βιομήχανοι γνωρίζουσι τὸν φανερόν τοῦτον γυναικῶν καὶ φυσικῶν πόθον, πολὺ καλλίτερον δὲ γνωρίζουσι πῶς νὰ τὴν ὑποδαυίσωσι καὶ νὰ ἐπιτίχῳσιν ὅ,τι αὐτοὶ θέλουσι νὰ γίνῃ πρὸς ἴδιον ὄφελος. Ὅθεν λοιπὸν ἀπὸ τοῦδε ἤρχισαν νὰ κατασκευάζωσι καὶ νὰ ἐκθέτωσιν εἰς τὰ ἀπόρρητα τῶν γυναικῶν βλέμματα πᾶν ὅ,τι εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν γαργαλίζει τὸ τρωτὸν αὐτῶν μέρος, τὴν φιλαρέσκειαν καὶ μάταιοφροσύνην των. Ποικιλωτάτα μεταξωτὰ ὑφάσματα διαφόρων χρωμάτων ἐναρμονίως πρὸς ἄλληλα συναρμοζομένων, ὡς ἡλιοτροπίου, δαλίας, κισσοῦ κτλ. ἀποτελοῦσι τὸ σύνολον τῆς συρμικῆς βιομηχανίας κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας. Εἰς τὰ γνωστὰ δὲ καὶ περίφημα *Satin merveilleux*, *Victorine*, *Veloutine* κτλ. θὰ προστεθῇ καὶ νέον εἶδος μεταξωτοῦ ὑφάσματος, τὸ *peau de soie*, τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι σχεδὸν δὲν ὑπόκειται οὐδὲως εἰς τὴν φθοράν. . . . ἕως οὗ βεβαίως ἄλλο ὑφασμα τὸ ἀντικαταστήσῃ. Πᾶσα ὅμως φρόνημος καὶ μετριώφων κυρία οὐδέποτε θὰ παρασυρθῇ ἔπὸ τῶν δολειασμάτων τοῦ ἀενάως μεταβαλλομένου συρμοῦ οὐδὲ θὰ δελήσῃ καὶ αὐτὴ νὰ μιμηθῇ τὰς παρισιανὰς ἐκείνας, αἰτινες μετὰ τὴν ἐπὶ σκηπῆς παράστασιν τοῦ „Κροκοδείλου“ τοῦ Σαρδοῦ, ἤρχισαν νὰ φέρωσιν ἑλαί *Κροκοδείλεια* ἀντικείμενα, ἀλλὰ θὰ περιορισθῇ εἰς τὰ εἶδη τῶν ἐνδυμασιῶν, τὰ καὶ ὑπὸ τῆς ἡμετέρας εἰκόνας ὑποδεικνυόμενα.

Πρὸς τοὺς νέους φίλους τῆς „Κλειῶς“ ἐπαναλαμβάνομεν λέγοντες ὅτι, ἐπειδὴ ἡ ἐκδοσις τοῦ ἡμετέρου φύλλου κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἤρχισεν ὀλίγον ἐκπροθέσμως, τὰ καθ' ἕκαστα τεύχη θὰ ἐκιδίδονται καὶ αὐτὰ ἐπὶ ὀλίγον ἀκόμη χρόνον βραδύτερον τῆς ἐν τῇ προμετωπίδι των σημειωμένης ἡμερομηνίας. *Ανταποκριτῆ* εἰς *Μασσαλία*. Ἡ *ἔξυλογραφικὴ* τέχνη μεγάλως ἐτελειοποιήθη κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους. Οἱ ἐπισημότεροι τῶν *ἔξυλογράφων* εἶνε *Γερμανοί*, οἵτινες ὡς πρὸς τοῦτο θαυμάζονται καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἀγγλων. Ἡ *προμετωπίς* τῆς „Κλειῶς“ *ἔξυλογραφηθῆ* τρίς, ἀρκεῖ δὲ νὰ βίβῃ τις ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ τελευταίου τῆς ἀποτυπώματος ἵνα πεισθῇ, ὅτι τοῦτο προῆλθεν ἐκ χειρῶν ἐπιδεξίου καὶ καλλιτεχνικῶς γεγυμνασμένου *ἔξυλογράφου*. — Αἱ δημο-

σιούμενα *προσωπογραφία* εἶνε ἅπασαι πρωτότυποι καὶ *ἔξυλογραφουμένη* ὑπὸ τοῦ ἐιδικοῦ τῆς „Κλειῶς“ *καλλιτέχνου*, ὅστις ἐσχεδιάσῃ καὶ ἐγράψῃ καὶ τοὺς τίτλους τῶν „*Ποικίλων*“ καὶ τῆς „*Μικρῆς Ἀλληλογραφίας*“ κτλ. — *Φιλοπάτριδι* εἰς *Κων/πολιν*. Εἰς ἀρχῆς ἐρχομεν καὶ ἡμεῖς τὴν γνώμην ταύτην, ὥστε ἡ ἡμετέρα δὲν εἶνε ἕως πρωτότυπος. Ἄλλ' ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς ἴστο δυσχερῆς, δι' ἄλλους μὲν καὶ πολλοὺς λόγους, πρὸ πάντων ὅμως διὰ τὰς μεγάλας δαπάνας, αἰτινες ἀπαιτοῦνται πρὸς καλὴν καὶ ἀμεμπτον ἐπεξεργασίαν *καλλιτεχνικῶν* τῶν ὄντι εἰκόνων. — *Προσεχῶς* θὰ βλέπετε ἐν ἑκάστῳ τεύχει καὶ νέον πρόσωπον ἐκ τῶν πολλῶν διαπρεπόντων ἐν τῷ νεωτέρῳ ἑλληνισμῶι. — κ. Μ. Β. Ν. εἰς *Χοδείδαν*. *Αὐπομύθη* διὰ τὴν σύμπτωσιν. — κ. Α. Σ. εἰς *Ἀλεξάν-*

δρειαν. Ἐλήφθησαν καὶ θ' ἀπαντήσωμεν ἐν συντόμῳ. — κ. Ἀρχ. Γ. Γ. εἰς *Βουδαπέστην*. Ἐλήφθησαν καὶ ἀπεστάλησαν. — κ. Γ. Ε. εἰς *Βῆλον*. Ἐλήφθησαν. — κ. Ε. Δ. Ο. εἰς *Σουέξ*. Τὸ ἐλάβομεν ὑπὸ σημείωσιν. — κ. Ν. Μπ. εἰς *Ζαγαροῦ*. Τοὺς ἐνεργάσαμεν καὶ ἀπεσταλάξαμεν πρὸς ἀπαντας. Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ἀκαμάτους προσπαθείας καὶ ἐπιφυσασσόμεθα νὰ Σὰς γράψωμεν ἰδιαίτερος ἐν ἐκτάσει. — κ. Ι. Μ. εἰς *Λευκωσίαν*. Ἐσημεύσαμεν καὶ τὴν τελευταίαν ἀποστολήν. Σὰς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ι. Κ. Τζ. εἰς *Καβάλαν*. Ἄλλα, τῇ ἀληθείᾳ, *περιεμένομεν*. — κ. Χ. Η. εἰς *Βαρῶσιαν*. Ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ *προσεχῶς* μετὰ τοῦ προηγουμένου. — κ. Κ. Θ. Τ. εἰς *Ἀλεξάνδρειαν*. Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς πληροφορίες.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Φυσιολογία τοῦ ἐρυθρήματος. — Ὁ ἀγγλικὸς τύπος (τὰ ἡμερησία φύλλα). — Ἡ Ἑπαιτικὴ (Διήγημα. — συνέχεια). — Ἐπιστημονικὰ πορίσματα περὶ σεισμῶν. — Πανακοθήκη, ἥτοι ἐρμηνεῖα τῶν εἰκόνων. — Ποικίλα (περὶ ἀποφάγων. — Ἡ κ. Κλέβελανδ καὶ ὁ Σύλλογος τῆς ἐγκρατείας. — Τὰ μαγειρεῖα τῆς βασιλείσεως Βικτωρίας. — Ἡ κοιλιοδοσία τῶν Κινέζων. — Ὅθμια εὐφρολογίας. — Ὁ καπνὸς καὶ οἱ Μεξικανοί. — Ἐπιστήμη καὶ καλλιτεχνία (Νέον Πανεπιστήμιον. — Κανὴ θεωρία περὶ τῶν σεληναίων βουνῶν. — Ἡ παιδικὴ ἡμικρανία. — Γενικῶς τῆς διὰ τηλεφῶνων συγκατανοίας. — Το τηλεφῶνον ὡς βαρόμετρον. — Τὸ ἀρχαιότατον τεμάχιον σιδήρου ἐπὶ γῆς). — Συρμικὴ ἐπιθεώρησις (μετὰ εἰκόνας). — Μικρὰ Ἀλληλογραφία.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ. Ὁ στρατηγὸς Βουλανζέ (ἐν σελ. 49). — Τὸ Ζηλιάρικο. Εἰκὼν L. Horovitz (ἐν σελ. 53). — Τὸ ἡφαιστεικὸν Αἶτμα ἐν Σικελίᾳ (σεκ. 57). — Ἐνεδρεῖουσα ἀλώπηξ (ἐν σελ. 60). — Ἀγριογαλὴ ὑφέρπουσα κατὰ ὄρνιθων (ἐν σελ. 60).

Ἐκδότης Π. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις Bär & Hermann, ἐν Λειψίᾳ. — Χάρτης ἐκ τῆς Neue Papiermanufaktur ἐν Στρασβούργῳ. — Μελάνη Frey & Sening, ἐν Λειψίᾳ.